

Непорадний догадував ся, що бідне хлопя втекло з татарських лабетів, та цікавий був дещо від нього довідати ся. Козак отворив хлопцеві рота, вляв йому туди троха горілки з фляшки та став нею натирати виски...

Хлопець скривив ся, що з ним робить ся, та згодом опритомнів. Побачивши над собою козака з люлькою в зубах, не знав, що й гадати про се, чь се на яві, чи може йому так снить ся...

— Скажіть, дядечку — каже Павлусь слабим голосом — що зі мною, чи я ще живу?

— Живеш, небоже і здоров будеш; ти звідкіля?

— Зі Спасівки... Татарва заграбила, спалила, людей вимордувала, мою маму і діда вбили, сестру взяли... — Хлопець скривив ся до плачу і став дріжати на тілі мов в пропасниці...

— На тобі, хлопче, глоток горілки, успокій ся, заспи, всьо гаразд буде... біля мене ти безпечний...

Павлусь послухав і перестав дріжати.

— Богато було поганців?

— Богато дядечку, ціла хмара. Вони підпалили село з чотирьох кінців; люди вийшли з хат; вони тоді лапали, страшно було, ой! страшно... Сестру Ганну взяли... — хлопець опять став дріжати і плакати...

»Не розумно я чиню!« подумав Непорадний: » Я його лише дратую сими питаннями, а воно ізнеможене, слабе; хай спічне, то відтак згодом усього дізнаю«....

— Еге-ж хлопче! Козакови соромно плакати; ось що: виростеш, козаком станеш, тоді і засоромиш ся. Ти успокій ся, проспись... Кажу тобі, ти у мене безпечний, як у Бога за пазухою... Не я сам тут; другі прийдуть, буде нас більше, безпечнійші. Цить бо!

Непорадний став своїми грубими руками загортати хлопця кожухом з усіх боків.

Павлусь опять успокоїв ся і став засипляти... Непорадний підвів ся потихоньки з землі і пішов до ватри. Капша вже кипіла. Він підмішав її і вкинув сюди добрий кусок сала....